

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1555** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба от В. Ж. И., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, с претенции за обезщетяване на вреди, в общ размер на 1 333 074, 58 лева, от които: имуществени вреди - 700 000 лева главница и 397 826, 13 лева лихви, за периода от 26.07.2013 г., до 28.02.2019 г.; неимуществени вреди – 150 000 лева главница и 85 248, 48 лева лихви, за същия период. Вредите са обвързани от една страна (и не само) с: А/ Ревизионен акт № [ЕГН]/17.07.2014 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., с който, в тежест на [фирма] са установени данъчни задължения по ЗДДС и ЗКПО; ревизионният акт е обявен за нищожен с влязло в законна сила на 17.01.2017 г. Решение № 2673/21.04.2017 г., по адм. дело № 4696/2015 г. на Административен съд София – град; Б/ с обезпечителни мерки, наложени с Постановление № 4020/26.07.2013 г. Именно с това постановление се обосновават твърденията на ищеца В. И. за: „силно затруднена репутация на [фирма] след наложените запори, намаляване оборотите на фирмата, загуба на позиции като брокер на банки, съгласно сключени договори, намаляване на строителната дейност, последвала продажба на дружествени дялове; негативни емоции, гняв, възмущение, поява на безсъние, спиране обслужването на лични кредити, неполучаване на възнаграждение и дивиденди“ и др.

В съдебното производство ищецът В. И. се яви лично само в проведеното на

05.10.2020 г. съдебно заседание, когато бе изслушана от Съда (протокол на л. 191). Представявана е по делото от адвокати В. Д. и А. Й., които присъстваха в съдебните заседания, проведени на 08.06.2020 г. и 05.10.2020 г. Адвокатите: поддържат исковата молба, с направените уточнения и не заявяват възражения, относно изготвения от Съда, на основание чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК проект на доклад; ангажират писмени и гласни доказателства. С молба от 26.11.2020 г. (л. 287) уведомяват Съда, че няма да се явят в съдебното заседание на 30.11.2020 г., но не възразяват да бъде даден ход на делото. Представили са и писмена защита, с която са заявили претенция за присъждане на разноски за водене на делото, съгласно приложен списък.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмени отговори и в съдебно заседание оспорва исковата молба, вкл. след уточненията, както по отношение основанието, така и относно размера на претенциите, като я намира и за процесуално недопустима. Желает юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на претендираното адвокатско такова. Представил е на 09.12.2020 г. писмени бележки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, включително съдържащите се в приложеното адм. дело № 4696/2015 г. на Административен съд София - град, приема следното.

От фактическа страна.

За да претендира обезщетяване на претърпени имуществени вреди, включително и пропуснати ползи, и неимуществени вреди, ищецът се позовава на следните факти и обстоятелства, по които страните не спорят, понеже се установяват от приетите по делото писмени доказателства.

„Финанс консулт груп“ О. е регистрирано на 20.04.2007 г. с капитал от 5 000 лева, като ищецът В. Ж. И. е един от двамата съдружници. След указания от Съда, с молби от 25.03.2019 г. (л. 73 от делото) и от 02.12.2019 г. (л. 138) упълномощените от ищеца адвокати са уточнили съответно, че: „от създаването на [фирма] през 2007 г. и към започване на ревизията на 26.07.2013 г. В. И. има статута на съдружник и управител; исковата молба е предявена, в качеството ѝ на физическо лице.

Със заповед от 27.06.2013 г. орган по приходите, при ТД на НАП – С. е възложил ревизия на дружеството, по: ДДС, за данъчните периоди 01.06.2010 г. – до 21.09.2011 г. и от 10.10.2011 г., до 31.05.2013 г.; ЗКПО, за периода от 20.04.2007 г., до 31.12.2012 г. Видно е от констатациите на ревизионния доклад (л. 62 от адм. дело № 4696/2015 г. – приложено), че: предметът на дейност на дружеството, към датата на възлагане на ревизията е свързан с производство на селскостопански продукти (животни и мляко); консултантски и посреднически услуги, във връзка с отпускане на кредити, и проучване на кредитоискателите (приложен към исковата молба договор за посредничество с [фирма], от 21.01.2009 г., със срок на действие една година); [фирма] е свързано лице с [фирма], [фирма], Сдружение Спортен клуб по конна езда „П.“. За ревизията е издаден Ревизионен акт № [ЕГН]/17.07.2014 г., с който: не е признато право на приспадане на данъчен кредит, като е начислено задължение за довносяне на 1 737 013, 64 лева (главница и лихви); определен е корпоративен данък за внасяне, в размер на 290 190, 28 лв. и лихви – 55 054, 60 лв. Причините за определянето на данъчните задължения са свързани с констатации, че фактурите, по които дружеството е претендирано възстановяване на ДДС не документират реално

извършени доставки на стоки и услуги, което е дало основание да бъде прието и от решаващия административен орган (Решение № 532/09.04.2015 г.), че [фирма] е участвало в т. нар. „данъчна измама“. РА № [ЕГН]/17.07.2014 г. е обявен за нищожен с Решение № 2673/21.04.2017 г. на АССГ, по адм. дело № 4696/2015 г., влязло в законна сила на 16.05.2017 г., видно от приложените по това дело съобщения за връчване. От мотивите на съдебното решение се установява, че Съдът не е изследвал материалноправната законосъобразност на ревизионния акт, досежно определените данъчни задължения, защото е приел, че е издаден от некомпетентни органи по приходите и на това основание е нищожен.

С Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. (един месец след заповедта за възлагане на ревизията) публичен изпълнител е наложил на [фирма] предварителни обезпечителни мерки, на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК, за обезпечаване на бъдещо задължение, в размер на 1 336 500 лева, чрез налагане на: запор върху налични и постъпващи по банкови сметки суми, в размер на 1 214 369, 60 лева; запор върху движими вещи-моторни превозни средства, собственост на дружеството, с обща балансова стойност – 122 130, 40 лева. Ищецът и ответникът не твърдят, това постановление да е било съответно отменено, преди Съдът да прогласи нищожността на РА № [ЕГН]/17.07.2014 г.

Позовавайки се на описаните факти и обстоятелства, и като твърди причинна връзка между прогласения за нищожен РА № [ЕГН]/17.07.2014 г. и Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. за налагане на [фирма], на предварителни обезпечителни мерки, ищецът е дефинирал с исковата молба претенциите си по следния начин:

- а) период – от 26.07.2013 г. (заповедта за възлагане на ревизия), до 28.02.2019 г., заедно със законните лихви;
- б) имуществени вреди – 700 000 лв. главница и лихви върху тази сума – 397 826, 13 лв., за периода от 26.07.2013 г., до 28.02.2019 г.;
- в) неимуществени вреди – 150 000 лв. и лихви – 85 248, 48 лв., за периода от 26.07.2013 г., до 28.02.2019 г.

С исковата молба претенциите са обосновани в първо лице, единствено число от името на В. И., така (цитати):

А) имуществените вреди – „инвестицията в дружеството е в размер на 2 млн. лева; преди ревизията то е било работещо средно предприятие, развивало е успешна търговска дейност, разполагало е със собствена производствена база, съвременен технологично оборудване и квалифициран персонал; след наложените запори дейността на [фирма] беше силно затруднена, репутацията на дружеството (обща и търговска) стана негативна, което рефлектира върху бизнеса; възникнаха множество проблеми при договорните отношения към наши клиенти, при доставка на дружеството на стоки с ДДС, които не са възстановими и поради наложения запор и служебна deregистрация по ДДС; търговската репутацията се срива, поради рисковия фактор - наличието на големи по размер данъчни задължения; фермата, която развиваше [фирма] е първа категория и към 2013 г. има: 316 броя говеда; 100 бр. овце; 11 бр. коне; 16 бр. кози; тя е доставчик на мляко на едни от най- големите преработвали на мляко.....; има изцяло оборудвани и реновирани два обора за 160 бр. доятни крави, както и обор за отглеждане на 200 бр. животни за свободно отглеждане.....; за стартиране на „Финанс консулт груп., Е. и за да се осъществят инвестиционните намерения, и двамата съдружници правят допълнителни парични вноски за дружеството, като всеки един от тях е внесъл по 250 хил. лв., заложено е

лично имуществото на съдружниците, изтеглени са банкови кредити, предоставени в касата на дружеството; „Финанс консулт груп., О. е под- изпълнител в строителството на големи обекти в страната, назначавани са работници за извършване на СМР и е закупувана строителна техника (камиони, бобкат, багери и др.); извършвали сме СМР на големи и известни обекти в страната; след запорите дружеството започва да работи с малки бутикови мандри, поради това, че големите мандри не изпълняват фактури в брой, съответно и цената на изкупуваното мляко е по-ниска; намаляват и оборотите на фирмата, намалява и качеството на отглеждане на животните и от там пада и количеството на произведеното мляко; фирмата губи позиция си като брокер на банките, съгласно сключените договори, поради големият размер на предполагаемото публично задължение, обезпечено с предварителни обезпечителни мерки, които създават тотално негативно мнение и отрицателна търговска репутация за дружеството и пред контрагентите; строителната дейност също намалява в по-горе посочената прогресия и през 2015 г. фирмата спира окончателно дейност, след наложена служебна deregистрация на дружествено по ДДС от НАП“.

Заявена е и претенция за „пропуснати ползи от невъзможността да осъществявам и дейност като банков посредник - имах много клиенти в страната и извън нея бизнес партньори; след като научиха за РА и задълженията на дружеството престанаха да работят с мен“; съответно спря и обслужването на личните кредити, последваха запори от ЧСИ и въпреки, че 7 години обслужвах кредитите си се наложи да сключа споразумение с банката за значително по-голяма сума на кредитите - изтеглих 420 хиляди лева, които инвестирах в дружеството, а се споразумях за 670 хиляди лева, поради факта на крайна нужда, защото съм самотна майка с дете и няма къде да живеем; до този момент от дейността си като банков посредник от консултантската си дейност получавах средно на година доходи в размер на 36 000 лв., до този момент покривах вноските по кредита в размер на 2 300 лв. на месец; след издаването на РА, запорите, deregистрацията на ДДС, дружеството имаше вече „лоша репутация“ и това се разнесе след клиентите ни, от това пострада и репутацията ми на банков посредник -клиентите ми се отдръпнаха от мен и аз изпаднах в икономическа нестабилност, нямаше как да изплащам кредитите си, започнаха дела на частни съдебни изпълнители, принудих се да изтегля 20 000 лв. детски влог на детето ми банка Д., за да покрия част от задълженията ми към „Т. С. АД“. Поради възпрепятстваната дейност на фирмата поради deregистрацията, запорите на камионите на дружеството, дейността ни спря и съответно не получавах възнаграждение и дивиденди; наложи се да преодогоря кредитите с банката от което загубих 250 000 лв.

Б) неимуществени вреди – ищецът И. твърди, че: „преди ревизията и наложените запори“ е водела „средностатистически начин на живот - изключително здравословен, включително без приемане на каквито и да било лекарства, с активно спортуване и ползване на достиженията на съвременното технологично общество, изпълнявала длъжността управител и банков посредник; негативните ми емоции на практика започнаха в началото на ревизията, но тези негативни емоции не бяха свързани с факта, че се е извършвала ревизия, а с нещата, които се извършваха по време на самата ревизия - бях шокирана от разминаването между това, което се случило и това, което било записано в ревизионния акт; впоследствие, когато беше издаден РА имаше кардинално разминаване между РА и това, което беше в действителност; това ме доведе до гняв, възмущение, поява на безсъние, бях често със зачервени очи и се оплаквах от главоболие, което беше в резултат на недоспиването ми през нощта;

негативните ми емоции бяха предизвикани не от самата проверка, а от начина, по който се извършва проверката, съзнателно, с цел събиране на доказателства за дължими суми, без да се отчитат фактите в полза на дружеството; безсънието ми се задълбочи, не бях като цяло съгласна с начина на събиране на доказателствата и воденето на ревизионното производство, и това ми доведе до раздразнение; от ден на ден аз се чувствах психически, емоционално и финансово подтисната, подложена на силен стрес; започнаха и здравословните проблеми; развих хипотиреоидизъм, вследствие на тиреоидит на Х.- автоимунно заболяване; след издаването на РА преживях негативни емоции - гняв, разочарование, възмущение, напрежение, чувство на несигурност, загуба на вяра в българските институции, нервност, раздразнителност, което повлия на работата ми като банков посредник и управител; всичко това доведе до понижаване на жизнения ми тонус, оказа влияние върху цялостното ми емоционално състояние, отрази се негативно на съня ми, който се разстрои трайно, съответно се понижих и работоспособността ми; преживяните от мен негативни емоции продължиха и след издаването на Ревизионен акт № [ЕГН]/17.07.2014 год. и подадените от мен жалби до НАП; високите нива на стрес оказаха негативен ефект, както върху физиката ми (в случая главоболие, безсъние, кървене на венците, влошаване на хипотиреоидизъм), така и върху емоциите и умствената концентрация; С уточняващата молба адвокатите на ищеца, след като бяха приканени от Съда, са направили опит за систематизиране на фактите и твърденията, изложени в исковата молба, като за имуществените вреди се сочи, че представляват (цитат): „загуби от допълнителни парични вноски за инвестиции в дружеството от 01.04.2008 г. - 100 000 лв. и на 01.06.2008 г. в размер на 150 000 лв. или общо 250 000 лв.. за период от 3 години, до 28.02.2019 г.; имуществените вреди произтичат от това, че ответникът ТД на НАП С., със Заповед за възлагане на ревизия № 1306888/23.07.2013 г. е наложил Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки и впоследствие е издаден Ревизионен акт № 20313110254/17.07.2014 г.; в хода на ревизионното производство вредите, причинени от незаконосъобразния Ревизионен акт №20313110254/17.07.2014 г. са в последица от пряка и непосредствена причинно следствена връзка от нищожността на ИАА; приходната администрация и нейните действия в нарушение на основни принципи са възпрепятствали дейността на [фирма], с което са довели до трайно реализиране на загуби и нулеви финансови резултати за длъжника и основен работодател на ищцата, т.е. влошило се е икономическо състояние на търговеца и нереализирането на търговски обороти през процесния период се дължи изцяло на тях; имуществените вреди следват от наложените обезпечителни мерки, които засягат неблагоприятно субективни права, те са настъпил не от момента на обявяване на нищожността на РА, а от момента на обявяване на ревизионното производство, заедно със съпътстващия го ИАА за налагане на предварително обезпечение на евентуално ревизионния акт в особено големи размери и съпътстващия ИАА за служебна регистрация от ДДС, които са в пряка и непосредствена последица от провъзгласяването за нищожност на РА.

От правна страна.

Съдът приема, че исковата молба, уточнена от адвокатите на ищеца и обобщена по – горе е процесуално допустима за разглеждане по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, тъй като формално съответства на изискванията за форма и съдържание, регламентирани с чл. 127, ал. 1 ГПК. Възражението на представителя на ответника за противното, е неоснователно. Останалите възражения на ответника касаят спора по

същество.

Исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове се разглеждат по реда на Глава единнадесета АПК (чл.чл. 203-206), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ възлага на Държавата да отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни административни актове, действия/бездействие на административни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да съществува право на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди (в случая – имуществени и неимуществени); незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на Държавата, отменен по съответния ред (в случая – РА № [ЕГН]/17.07.2014 г., прогласен за нищожен и Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния (нищожния) акт и настъпилата вреда. Възприето е в съдебната практика становището, че: „непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоположния резултат (за случая – ПНПОМ и РА), а преки са тези, обосноваващи причинната връзка между противоположността на поведението на деликвента и вредите; преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат - т. е., които са адекватно следствие от увреждането; непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат“.

Предвид така очертаня фактически състав и по аргумент от чл. 4 ЗОДОВ, на изследване в процесния случай подлежи:

1. причинени ли са на ищеца В. Ж. И., в качеството ѝ на съдружник и управител на [фирма] твърдените от нея имуществени и неимуществени вреди, заради нищожния РА № [ЕГН]/17.07.2014 г. и действията на приходната администрация, свързани с Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки;

2. установява ли се пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между нищожния РА/действията, свързани с налагането на запори върху банкови сметки и върху движими вещи, с настъпили вреди.

На основание чл. 204, ал. 4 АПК Съдът дължи инцидентно и произнасяне, досежно законосъобразността на действията на органите по проходите (налагане на запори), свързани с Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, доколкото ищецът пряко обвързва претенциите си със същото.

I. Относно иска за имуществени вреди.

Съдът приема, че Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. за налагане на

предварителни обезпечителни мерки не представлява незаконосъобразен административен акт. По делото са налични данни, че то е издадено при условията, посочени в чл. 121, ал. 1 ДОПК – образувано ревизионно производство, мотивирано предложение от възложителя на ревизията, до публичния изпълнител. Ищецът не твърди това постановление да е било обжалвано и съответно отменено, по реда на чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197 ДОПК. Следователно, дружеството [фирма], в което В. И. е била съдружник, не е упражнило правото си да твърди и докаже, че с налагането на предварителни обезпечителни мерки са наложени (по смисъла на чл. 121, ал. 3 ДОПК) върху активи, обезпечаването върху които е довело до сериозно възпрепятстване на дейността или пък мерките са довели до спиране на извършваната от ревизираното лице дейност. Съответните действия на органи по приходите, свързани с налагането на запори, като последствие от постановлението, също може да бъдат квалифицирани като незаконосъобразни. С оглед на това Съдът намира, че не съществува пряка, непосредствена причинно-следствена връзка между Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки и евентуално причинени на ищеца В. И. имуществени и неимуществени вреди, така както са заявени.

Относно въпроса, причинени ли са на ищеца В. Ж. И., в качеството ѝ на съдружник и управител на [фирма] твърдените от нея имуществени вреди (вкл. – пропуснати ползи), заради нищожния РА № [ЕГН]/17.07.2014 г. и Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г.

Съдът приема, че на ищеца на са причинени твърдените имуществени вреди, които да са последица от нищожния РА № [ЕГН]/17.07.2014 г. и действията на приходната администрация, свързани с Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Каза се, че искът за имуществени вреди е формулиран (уточнен, обобщен) като *„загуби от допълнителни парични вноски за инвестиции в дружеството от 01.04.2008 г. - 100 000 лв. и на 01.06.2008 г. в размер на 150 000 лв. или общо 250 000 лв.. за период от 3 години, до 28.02.2019 г.*

На първо място – Съдът не приема за установено и доказано по несъмнен начин твърдението, че ищецът И. действително е внесла в касата на дружеството допълнителни парични вноски, в размери, съответно: 100 х. лева и 150 х. лева, за което е приложила протоколи от общото събрание и приходни касови ордери (л.л.24-27). Тези документи представляват частни такива (чл. 180 ГПК) и датите на съставяне не може да бъдат приети за достоверни, по арг. чл. 181, ал. 1 ГПК, защото ищецът не установи и не доказа: реално внасяне на сумата; надлежното ѝ осчетоводяване; произход на паричните средства (лични и/или предоставени в заем) и наличието им, към 2008 г. Представеното по време на съдебното производство Удостоверение, изх. № 14/28.05.2020 г., от „Ю. България“ (л. 181) удостоверява усвоени от В. И. банкови кредити през 2018 г. и няма каквато и да било доказателствена стойност (дори косвена), по отношение претенцията за претърпени финансови загуби, именно в резултат на

нищожния РА или на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Недоказано остана и твърдението на ищеца за „заложено лично имуществото на съдружниците, изтеглени банкови кредити“.

На второ място – евентуалното действително внасяне на лични парични средства в касата на дружеството през 2008 г. не доказва по несъмнен начин твърдението за причинени имуществени вреди, понеже не се установява пряка и непосредствена връзка с РА и с постановлението. Дори да се приеме, че В. И. е финансирала търговската дейност на дружеството, посредством допълнителни парични вноски, последващи „финансови загуби“, независимо от причината за настъпването им не може да бъдат обвързани с нищожния РА и с постановлението. Тази „пропусната полза“ е хипотетична. Ищецът не сочи и не доказва да е съществувала уговорка за връщане на допълнителни парични вноски, още по – малко – ревизионния акт и постановлението да са били причина, дружеството да не върне вноските на съдружника. Според чл. 134, ал. 1 ТЗ съдружниците може да правят такива „при временна необходимост от парични средства“, но вноските „не се отразяват в капитала на дружеството“ (чл. 134, ал. 3, изр. първо ТЗ), следователно, допълнителните парични вноски не гарантират последваща финансова облага за внеслия ги съдружник. В исковата и в уточняващата молба неудачно е използвано понятието за „дивидент“, което е присъщи и приложимо само за акционерните дружества, но „Финанс консулт груп“ е дружество с ограничена отговорност, за което ТЗ не предвижда „ex lege“ разпределяне на дивиденди от печалбата. В., недоказано е и твърдението за финансови загуби **на дружеството**, „след наложените **запори**“, като: „*силно затруднена дейност; негативна обща и търговска репутация на дружеството*“, която се сринала, „*поради рисковия фактор - наличието на големи по размер данъчни задължения, възникване на множество проблеми при договорните отношения към клиенти, при доставка на дружеството на стоки с ДДС, които не са възстановими и поради наложения запор и служебна deregистрация по ДДС*“. Ищецът не твърди, по време на действието на Постановление, изх. № 4020/26.07.2013 г. дружеството да е искало разрешение за неотложни плащания, по реда на чл. 229 ДОПК, за да осъществява търговската си дейност. Констатацията за „наличие на големи по размер данъчни задължения“, въз основа на последващо прогласения за нищожен РА не може пряко да се отрази на търговската репутация на дружеството, защото: ревизионният акт не е бил публично достояние, поне до момента на влизане в законна сила. Абстрактните твърдения за невъзможността, дружеството „да извършва и получава плащания, свързани с търговската му дейност“, невъзможност „да извършва доставка на стоки, поради наложения запор и deregистрация по ДДС, именно поради наложените запори и ревизионния акт, не са подкрепени със съответните счетоводни и други документи, като например: съществували, но прекратени договори за доставка на мляко и млечни продукти; съществували, но прекратени договори, като подизпълнител (дружеството) „в строителството на големи обекти в

страната“.

Неоснователно, като довод за пропуснати финансови ползи е позоваването от ищеца и на Договор за продажба на кредитни продукти за физически лица и за малък бизнес (л. 20), сключен между [фирма] и [фирма], на 21.01.2009 г. В исковата молба се твърди за „позиции като брокер на банките, съгласно сключените договори“, но е представен само цитираният. В чл. IV от договора е посочено, че срокът му на действие е една година, т.е. – до 21.01.2010 г. Не се твърди и не се доказва, срокът на действие на договора да е бил продължаван. С други думи този договор е прекратил действието си много преди исковия период-от 26.07.2013 г. (заповедта за възлагане на ревизия), до 28.02.2019 г. Неизяснено и не подкрепено с доказателства остана и твърдението от исковата молба, че имуществените вреди „са вреди от необслужени кредити, имащи за цел укрепване на нарушенията (вероятно се има предвид „нарушената“) дейност на дружеството и дейността ми като банков посредник“. Очевидно ищецът се идентифицира като страна – физическо лице по договора с [фирма], от 21.01.2009 г. Изпълнител по договора е било дружеството и няма как евентуални печалби, уговорени с чл. I да бъдат съотнесени пряко и автоматично към ищеца И., за да бъде прието, че тя е била лишена от реално съществуващи парични приходи, поради издаденото през 2013 г. постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки и поради прогласения през 2017 г. като нищожен, РА № [ЕГН], издаден на 17.07.2014 г.

Ищецът не установи и не доказа, и твърденията си за: „*предоговорени кредити 250 000 лева*“; *изтеглен детски влог в крайна нужда*“, през периода на исковите претенции. Освен недоказаност, по отношение и на тези твърдения са относими изложените по – горе мотиви за липса на пряка, непосредствена връзка между нищожния РА и връзка постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, тъй като не се доказва, че ако не бяха постановени двата административни акта, ищецът И. гарантирано би получавала заплати, бонуси от печалба на дружеството, парични средства от дейност като „банков посредник“. Пропускането на ползи, каквото твърди ищецът И. предполага, при обективно наличие на всички фактически предпоставки за това, тя да е била лишена от сигурна финансова облага, поради нищожния ревизионен акт и постановлението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, твърдението за причиняването ѝ задължително следва да бъде доказано, но не може да се основава на логическо допускане (предположение). В процесния случай не може да бъде прието, че РА и постановлението, на които се позовава ищецът И. са попречили тя да реализира финансови приходи, именно в претендираните размери, за периода от 26.07.2013 г. (заповедта за възлагане на ревизия), до 28.02.2019 г.

Като „пропуснатата полза“ следва да се приеме осуетяване на възможност за реално увеличаване имуществото на едно лице, в резултат от незаконосъобразен (в случая – нищожен) административен акт на административен орган. Според чл. 82 от Закона за задълженията и договорите,

„обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждање на задължението...“. По аргумент и от Тълкувателно решение № 3/12.12/2012 г. на ВКС, по тълк. дело № 3/2012 г.: „при предявен иск по [чл. 82 ЗЗД](#) за обезщетяване на вреди под формата на пропуснати ползи, произтичащи от забавено изпълнение на задължение ..., трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото на кредитора, която сигурност не се предполага; на обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждање на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т. е. което представлява негов необходим и закономерен резултат“.

II. Относно иска за неимуществени вреди.

Изложените по – горе мотивите, относно липсата на пряка и непосредствена причинноследствена връзка между нищожния РА и наложените запори обуславят и извод за неоснователност, и недоказаност на претенцията за понесени от В. И. неимуществени вреди, през периода от 26.07.2013 г., до 28.02.2019 г.

С исковата молба е представена (л. 29) „експертна психологична консултация“, подписана от Л. Б. – психолог, с дата 19.11.2018 г. Тази „консултация“ услужливо повтаря факти и твърдения, описани в исковата молба, като дава заключение за налично у В. И. заболяване – „смесено тревожно-депресивно разстройство“. Тази „консултация“ Съдът не приема като годно доказателство за изложената в нея информация и оценки, защото: не е изготвена в хода на съдебното производство; представлява частен документ, изявленията в който ангажират само автора и не се подкрепят пряко и/или косвено от други медицински документи, касаещи психическото и емоционално състояние на ищеца. Данните за извършени изследвания на кръв (л.л. 45-60) не може да бъдат съотнесени пряко и безрезервно към твърденията от исковата молба, за да бъде прието, че ако има нарушени показатели на кръвта (неустановено и не доказано), това се дължи на преживян стрес, свързан с проведено ревизионно производство и наложени запори. Същото се отнася и за медицинските направления, които не съставляват медицински документ, удостоверяващ конкретна диагноза. Твърденията за: „негативни емоции от началото на ревизията; поява на безсъние, зачервени очи главоболие, хипотиреоидизъм, вследствие на тиреоидит на Х.- автоимунно заболяване“ са голословни и недоказани. Ищецът И., при задължението за доказване на твърденията, на които основава исковите си, не установи и не доказа да е претърпял неимуществени вреди, свързани именно с нищожния РА и/или с действия,

произтичащи от постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Показанията на разпитания свидетел П. Д., освен че са очевидно пристрастни, не запълват липсата на писмени доказателства (счетоводни и медицински документи), посредством които да бъде установено по безспорен начин (предвид свидетелските показания), че: [фирма], чрез другия съдружник дължи на свидетеля 130 х. лева, а дружеството спряло да ѝ плаща, в момента, в който „получиха РА и им блокираха всички сметки; преди РА В. И. била „доста по – жизнен човек, но след това психически се сринала, почнала да ходи по лекари, минала на лекарства“.

В обобщение на гореизложените мотиви Съдът приема, че исковата молба, така както е предявена, изцяло е неоснователна и недоказана.

Независимо от този изход на спора, на ответника не се дължи юрисконсултско възнаграждение. Съгласно § 6, ал. 1 ПЗР на ЗОДОВ (ДВ, бр. 94/2019 г.), разпоредбата на ал. 4, чл. 10 от същия закон, касаеща възможността ищецът да бъде осъден да заплати в полза на ответник – юридическо лице юрисконсултско възнаграждение, е приложима само за искиви молби, предявени след 03.12.2019 г. Процесната искова молба обаче, е от 11.02.2019 г., поради което е релевантна хипотезата, очертана в разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, досежно текста „...Съдът осъжда ищеца да заплати разносните по производството“. Нормата е специална, по отношение тази на чл. 78, ал. 8, изр. първо ГПК, която не следва да се прилага субсидиарно. В хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, при отхвърлена искова молба, предявена преди 03.12.2019 г., в тежест на ищеца се присъждат само разносните по делото, в които обаче не се включва адвокатското или юрисконсултското възнаграждение.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 2 и ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана предявената от В. Ж. И., срещу **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ** искова молба, вх. № 4196/11.02.2019 г., за обезщетяване на вреди, в общ размер на 1 333 074, 58 лева, за периода от 26.07.2013 г., до 28.02.2019 г., от които: имуществени вреди - 700 000 лева главница и 397 826, 13 лева лихви; неимуществени вреди – 150 000 лева главница и 85 248, 48 лева лихви.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

